

Blanka Lipińska

Următoarele 365 de zile

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 1

Vântul fierbinte îmi flutura părul în timp ce rulam cu viteză în mașina decapotabilă pe faleză. În boxe răsună vocea Arianei Grande cu melodia *Break free*¹, care se potrivea de minune cu situația mea. Versurile mă îndemneau parcă: *If you want it, take it*², iar eu țineam ritmul dând din cap la fiecare cuvânt și setând volumul mai tare.

Azi era ziua mea de naștere. Teoretic, deveneam mai bătrână cu un an decât ieri și ar fi trebuit să mă deprime asta, dar adevărul este că niciodată până atunci nu mă simțisem atât de vie. Când am oprit mașina la semafor, a început refrenul. Tonul basului a explodat în jurul meu, iar starea mea de spirit nemaipomenită m-a făcut să cânt împreună cu solista.

— *This is... the part... when I say I don't want ya... I'm stronger than I've been before...*³, strigam împreună cu Ariana, fluturându-mi mâinile în toate direcțiile. Un tânăr, a cărui mașină a oprit chiar alături, a zâmbit cochet și, amuzat de comportamentul meu, a început să bată în volan pe ritmul melodiei. Cu siguranță că, în afară de muzică și de comportamentul meu ieșit

1 „Eliberează-te”, în engl., în orig. (n. red.).

2 „Dacă vrei ceva, acționează” (n. red.).

3 „De aici încep să spun – Nu te vreau. Sunt mai puternică acum”, în engl., în orig. (n. red.).

din comun, i-a atras atenția și ținuta mea, destul de dezgolită.

Costumul de baie negru, în două piese, mi se asorta perfect cu automobilul violet, model Plymouth Prowler⁴, care se potrivea cu orice pentru că arăta pur și simplu grozav. Mașina mea, frumoasă și neobișnuită, fusese cadou de ziua mea de naștere. Desigur, știam că bărbatul meu nu se va opri aici, dar, de teamă că s-ar putea termina cu cadourile, îmi plăcea să mă bucur de ce am.

A început acum o lună: în fiecare zi, cu ocazia zilei mele de naștere, primeam ceva nou. Treizeci de ani, așadar, treizeci de zile de cadouri – așa a vrut el. Mi-am dat ochii peste cap gândindu-mă la ideea excentrică, iar când la semafor s-a făcut verde, am pornit.

Am parcat, am luat geanta și m-am îndreptat spre plajă. Ziua era fierbinte în toiul verii și îmi doream să-mi testez limitele toleranței la soare. Am sorbit cu paiul din ceaiul cu gheață și am pornit, scufundându-mi picioarele în nisipul fierbinte.

— La mulți ani, babo! a strigat bărbatul meu, iar când m-am întors spre el, un gheizer de șampanie Moët Rosé mi-a explodat în față.

— Ce faci?! am urlat râzând, în timp ce încercam să ies de sub jet. Din păcate, fără succes. M-a udat toată, cu acuratețe și precizie, ca un furtun de incendiu. Când sticla s-a golit, s-a năpustit asupra mea și m-a doborât pe nisip.

— La mulți ani! a șoptit. Te iubesc.

În acel moment, și-a strecurat limba, fără grabă, în gura mea și a început să execute cu ea o gimnastică lentă.

⁴ Automobil din clasa sport, ediție limitată, cu aspect retro stilizat, cu două portiere, produs între 1997 și 2002 de compania Daimler-Chrysler (n. red.).

Am gemut, cuprinzându-l cu brațele de gât și mi-am lăsat picioarele întinse, în timp ce el, răsucindu-și șoldurile, s-a așezat între ele. M-a apucat de mâini, îndesându-le în solul moale. S-a îndepărtat puțin de mine și m-a privit amuzat, anunțându-mă:

— Am ceva pentru tine, a dat bucuross din sprâncene și s-a ridicat, trăgându-mă după el.

— Așa ceva, am mormăit, rotindu-mi sarcastic ochii în spatele ochelarilor fumurii.

A întins mâna și mi i-a dat jos, devenind serios.

— Aș vrea..., s-a bâlbâit, iar eu l-am privit amuzată. Apoi a inspirat adânc și a căzut în genunchi, îndreptând spre mine o cutiuță: Mărită-te cu mine, a spus Nacho, rânjind cu dinții săi albi. Mi-aș dori să spun ceva înțelept, romantic, dar, de fapt, aș vrea să spun ceva care să te convingă.

Am tras aer în piept, iar el a ridicat o mână pentru a mă reduce la tăcere, reluând:

— Înainte să spui ceva, Laura, gândește-te. O cerere în căsătorie nu înseamnă o nuntă oarecare, iar o nuntă nu înseamnă eternitate.

Mi-a împins ușor cutia înspre burtă, adăugând:

— Ține minte, nu vreau să te forțez la nimic, nu îți ordon nimic. O să spui „da” doar dacă vrei.

A tăcut o clipă, așteptând un răspuns și, fără a-l obține, a clătinat din cap, continuând:

— Dacă nu ești de acord, o s-o trimit pe Amelia la tine și o să te chinuie de o să mori.

Îl priveam captivată, îngrozită și fericită în același timp.

Dacă, în noaptea de Revelion, cineva mi-ar fi spus că, peste câteva luni, o să fiu aici unde sunt, mi-aș fi dat una

peste frunte, mi-am zis, râzând în sinea mea. Și dacă, anul trecut, pe vremea asta, când m-a răpit Massimo, cineva mi-ar fi sugerat că, peste un an, o să aterizez în Tenerife cu un tip cu tatuaje colorate la picioarele mele, aș fi băgat mâna în foc că este imposibil. Ei bine, acum nu aș mai avea o mână... Gândul la ceea ce se întâmplase în urmă cu opt luni încă îmi dădea fiori, dar slavă Domnului sau, mai degrabă, doctorului Mendoza, deja dormeam mai bine. Însă, după atâta timp și cu o asemenea companie în pat, e greu să fie altfel...

CAPITOLUL 2

Când am deschis ochii pentru prima dată după ce i-am închis în reședința lui Fernando Matos, am văzut că eram înfășurată în kilometri de tuburi înfipite în corpul meu și înconjurată de zeci de ecrane care îmi indicau funcțiile vitale. Totul piuia și ticăia. Voiam să înhit, dar, de fapt, aveam în gât un cablu. Mi-era teamă că o să vomit imediat. Ochii mi s-au încețoșat și am simțit cum mă cuprinde panica. Atunci, unul dintre aparatele medicale a început să piuie îngrozitor, ușa s-a deschis, iar în cameră a dat buzna Massimo, gâfâind. S-a așezat lângă mine și m-a apucat de mână.

— Iubito, m-a privit și i s-au luminat ochii. Slavă Domnului!

Negru avea fața obosită și mi se părea că era pe jumătate mai slab decât mi-l aminteam. A inspirat adânc și a început să mă mângâie pe obraz, iar eu, văzându-l, am uitat complet de tubul care mă sufoca. Au început să-mi curgă lacrimi pe obraji, iar el le-a șters fără a-și desprinde gura de pe mâna mea. Brusc, în cameră au intrat asistentele și au stabilizat aparatul insuportabil.

După ele, au apărut doctorii în prag.

— Domnule Torricelli, vă rog să ieșiți. Vom avea grijă de soția dumneavoastră, a spus un bărbat în vârstă cu halat alb, și pentru că Don nu a reacționat, a repetat mai tare ordinul.

Massimo și-a îndreptat postura și, ajungând cu un cap deasupra medicului, fața i-a devenit cât se poate de rece, după care s-a răstit printre dinții încleștați:

— Soția mea a deschis ochii pentru prima dată în două săptămâni, iar dacă dumneata crezi că o să plec, te înșeli amaric! a mârâit el în engleză, iar doctorul a făcut semn să se înceapă procedura.

După ce mi-au scos din gât tubul care semăna cu cel de la aspirator, m-am gândit că, într-adevăr, ar fi fost mai bine dacă Negru nu ar fi văzut acest lucru. Dar asta e, s-a întâmplat. O clipă mai târziu, în cameră au început să se perinde medici de la diferite specializări. Apoi au urmat consultațiile, interminabilele examinări.

Massimo nu a ieșit nici măcar o secundă și nu mi-a dat drumul la mână nici măcar o clipă. De câteva ori mi-aș fi dorit să nu fi fost acolo, dar nici măcar eu nu eram în stare să-l alung și să-l conving să se miște chiar și cu un centimetru pentru a le face loc medicilor. În cele din urmă, au dispărut cu toții și, chiar dacă reușeam cu greu să vorbesc, voiam să-l întreb ce anume se întâmplase. Am încercat să inspir, șuierând ceva de neînțeles.

— Nu spune nimic, a gemut Negru, ducându-mi din nou mâna spre gura lui minunată. Înainte de a începe să întreb și să aștepti..., a oftat și a început să clipească nervos, de parcă și-ar fi reținut lacrimile. M-ai salvat, Laura, a șoptit el sufocat, iar pe mine m-au luat căldurile. Așa cum a fost în visul meu, m-ai salvat, iubito.

Și-a fixat privirea pe mâna mea. Nu înțelegeam ce urmărea. A continuat:

— Dar...

A încercat să spună ceva, însă nu a reușit. Apoi mi-am dat seama la ce s-ar putea referi.

Cu mâinile tremurânde, am început să dau la o parte așternutul. Negru a încercat să mă apuce de mâini,

dar ceva l-a împiedicat să se lupte cu mine. În cele din urmă, mi-a dat drumul la încheieturi.

— Luca, am șoptit, văzând bandajele de pe corpul meu. Unde este fiul nostru?

Vocea mea abia se auzea și fiecare cuvânt îmi provoca durere. Voiam să țip, să sar din pat și să strig această întrebare pentru a-l obliga pe Negru să-mi spună odată adevărul.

S-a ridicat în picioare, a apucat calm pătura și mi-a acoperit trupul sfâșiat. Avea ochii lipsiți de viață, iar în mine, când îl priveam, în afară de groază, creștea disperarea.

— Nu mai trăiește, a răspuns și s-a ridicat, inspirând și întorcându-se spre fereastră. Glonțul l-a lovit prea aproape... Era prea mic... Nu a avut nicio șansă.

Vocea soțului meu s-a oprit, iar eu habar nu aveam cum să numesc ceea ce simțeam. Disperare nu era de ajuns. Aveam impresia că cineva tocmai îmi smulsese inima. Valurile de lacrimi, care mă inundau în fiecare secundă, mă împiedicau să respir. Am închis ochii, încercând să înghit fierea care mi se urcase în gât. Copilul meu, fericirea care urma să facă parte din mine și din persoana iubită, dispăruse. Dintr-odată, toată lumea s-a oprit.

Massimo a rămas neclintit ca o statuie până când, la un moment dat, s-a frecat la ochi și s-a întors spre mine.

— Din fericire, tu ești în viață. A încercat să zâmbească, dar nu a reușit. Acum trebuie să te odihnești mult. M-a mângâiat pe cap și mi-a șters obrajii umezi. Vom avea o groază de copii, îți promit.

Auzind asta, m-a făcut să plâng și mai tare.

Stătea resemnat, respirând superficial, iar eu simțeam cum îl cuprinde neputința. A strâns din pumni și, fără să mă privească, a plecat. După un timp, s-a întors însoțit de medic.

— Domnișoară Laura, vă voi administra niște sedative.

Nu puteam vorbi, așa că am scuturat din cap.

Doctorul a insistat:

— Ba da! Trebuie să vă recuperați încet, iar pentru astăzi, ajunge, a punctat el, aruncându-i lui Negru o privire muștrătoare.

Apoi a fixat o seringă într-unul dintre sistemele de perfuzie, iar eu am simțit cum devin, în mod straniu, grea.

— Sunt aici. Massimo s-a așezat lângă pat și m-a luat de mână. Am început să mă desprind de starea de veghe. M-a asigurat încă o dată: Promit că voi fi aici când te vei trezi.

Când am deschis ochii, era acolo și, de fiecare dată când adormeam și mă trezeam, era de față. Nu mă lăsa nicicum. Îmi citea, îmi aducea filme, mă pieptăna, mă spăla. Spre groaza mea, am aflat că tot el se ocupase de îngrijirea mea când fusesem inconștientă, ținându-le pe asistente la distanță. Mă întreb cum a suportat faptul că medicii care m-au operat erau bărbați.

Din câte am aflat din declarațiile laconice ale doctorului, fusesem împușcată într-un rinichi, care a fost compromis. Din fericire, omul are doi și a trăi doar cu unul nu este deloc înspăimântător, atâta timp cât e sănătos. În timpul operației, inima mea a decis să nu coopereze. Nu m-a mirat în mod special. Cu toate acestea, m-a surprins faptul că medicii au reușit să o remedieze. Au îndepărtat ceva, au cusut ceva, au tăiat altceva și se pare că a funcționat. Medicul care a efectuat procedura mi-a vorbit despre asta o oră, arătându-mi imagini și diagrame pe ecranul tabletei. Din păcate, engleza mea nu era suficient de bună pentru a înțelege detaliile discursului său. În plus, în starea de spirit în care mă aflam, mi-era indiferent. Ceea ce conta era faptul că urma să părăsesc spitalul.

Și parcă de la o zi la alta mă simțeam mai bine, corpul meu se refăcea repede... Corpul, pentru că sufletul încă mi-era mort. Cuvântul „copil” dispăruse din vocabularul nostru, iar prenumele „Luca” a încetat dintr-odată să mai existe. Era de-ajuns să aud despre vreun copil, nu doar într-o conversație, ci la televizor sau pe internet, că mă și podidea plânsul.

Cu Massimo am vorbit despre tot, mi s-a deschis mai mult ca oricând. Doar că pentru nimic în lume nu voia să pomenească despre Revelion. Asta mă înfuria din ce în ce mai tare.

Cu două zile înainte să părăsesc spitalul, n-am mai putut suporta.

Negru tocmai așeza tava cu mâncare în fața mea, suflecându-și mânecele.

— Nu o să mănânc nici măcar un gram, am mârâit, încrucișându-mi mâinile peste pătură. Nu o să scapi fără să discutăm despre asta. Nu mai poți folosi drept scuză starea mea de sănătate, mă simt fenomenal. Mi-am dat ochii peste cap ostentativ: Massimo la naiba, am dreptul să știu ce s-a întâmplat la proprietatea lui Fernando Matos!

Don a lăsat lingura în farfurie, a inspirat adânc și s-a ridicat iritat.

— De ce ești așa de încăpățânată? M-a privit furios, reluând: Doamne, Laura! Și-a acoperit fața cu mâinile și s-a aplecat puțin pe spate. Bine. Până la ce moment îți amintești ce s-a întâmplat, m-a întrebat pe un ton resemnat.

Am analizat firul amintirilor, iar când Nacho mi-a apărut în gând, inima a început să-mi bată agitat. Mi-am înghițit zgomotos saliva și am expirat încet.

— Îmi amintesc cum m-a lovit nenorocitul ăla de Flavio.

Fălcile lui Massimo au început să se strângă ritmic.

Am continuat:

— Apoi ai apărut tu.

Am închis ochii, crezând că asta mă va ajuta să-mi recapăt amintirile:

— După aceea s-a făcut zarvă și toți au plecat, lăsându-ne în pace.

M-am oprit, nesigură de ceea ce se întâmplase mai departe:

— M-am apropiat de tine... Îmi amintesc că mă durea foarte tare capul... Apoi, nimic.

Am ridicat din umeri, ca pentru a mă scuza, și m-am uitat la el.

Vedeam cum fierbe pe dinăuntru. Întreaga situație și rememorarea ei îi stârneau un imens sentiment de vinovăție, căruia nu-i putea face față. Se plimba prin cameră, strângând din pumni, în timp ce pieptul i se ridica și cobora într-un ritm frenetic.

— Flavio... l-a împușcat pe Fernando, apoi a tras în Marcelo.

Auzind aceste cuvinte, m-am înfiorat.

A adăugat repede:

— Nu l-a nimerit, iar eu am răsuflat ușurată și, când privirea surprinsă a lui Massimo s-a ațintit asupra mea, m-am prefăcut că mă doare în piept.

Am pus mâna în dreptul lui și i-am făcut semn să continue:

— Ticălosul acela chel l-a împușcat. Sau cel puțin așa a crezut când acesta a căzut după birou, plin de sânge. Atunci ți s-a făcut și mai rău.

S-a oprit din nou, iar degetele pe care le strângea în palme aproape că îi deveniseră albe. A încheiat:

— Voiam să te protejez, și atunci a tras din nou.

Ochii mi s-au făcut mari cât cepele, iar respirația blocată în gât mă împiedica să scot o vorbă. Probabil că arătam groaznic, pentru că Negru a venit la mine și, în timp ce mă mângâia pe cap, a verificat indicatoarele de pe monitoare. Eram șocată. *Cum putuse Nacho să mă împuște?! Nu puteam înțelege.*

Când unul dintre aparate a început să piuie, Negru a mârâit:

— Tocmai de aceea nu am vrut să-ți vorbesc despre asta.

După o clipă, o asistentă a venit în cameră fugind, urmată de medici. În jurul meu s-a creat agitație, însă o clipă mai târziu, o altă injecție în branulă a rezolvat problema. Totuși, de data aceasta, nu am adormit, ci m-am liniștit. Mă simțeam ca o legumă. De parcă puteam vedea și înțelege totul, însă mă simțeam ciudat de bine. *Sunt o floare de lotus pe suprafața unui lac* – o astfel de comparație îmi trecea prin minte în timp ce stăteam întinsă pe pat, urmărind impasibil cum Massimo îi explica doctorului ce se întâmplase, iar acesta dădea din mâini în nasul lui. *Oh, doctore, dacă ai ști cine este soțul meu, sub niciun chip nu te-ai apropia atât de mult de el*, mi-am zis în sinea mea, zâmbind ușor. Bărbații s-au certat până când, în cele din urmă, Negru a cedat și a aprobat din cap, lăsând fruntea în jos. După o clipă, eram din nou singuri.

— Și ce-a urmat? am întreat, lungind puțin cuvintele, deși eram sigură că vorbesc normal.

S-a gândit o clipă, urmărindu-mă cu atenție, iar când i-am zâmbit ușor somnolent, și-a întors capul.

— Din păcate, Flavio s-a trezit și te-a împușcat.

Flavio, am repetat după el în gând, iar pe față mi-a apărut o bucurie de nestăpânit. Don a bănuț probabil că este efectul sedativelor și a continuat:

— Marcelo l-a împușcat sau, mai bine zis, l-a masacrat, pentru că a descărcat în el tot încărcătorul.

Negru a pufnit în răs batjocoritor și a clătinat din cap, adăugând:

— În acel moment, eu deja mă ocupam de tine. Domenico s-a dus după ajutor, pentru că, din păcate, camera era izolată fonic, așadar nimeni nu auzea nimic. Matos a adus o trusă de prim ajutor. Mai târziu, a venit ambulanța. Ai pierdut mult sânge.

Ridicându-se iar de pe scaun, a încheiat:

— Asta e tot.

— Și acum? Ce-o să se întâmple? am întrebat, mijind ochii pentru a vedea mai bine.

— Ne întoarcem acasă. Zicând asta, pe față i-a apărut primul zâmbet sincer din ziua aceea.

— Mă refeream la spanioli, la afacerile voastre... am mormăit, cum stăteam întinsă pe spate.

Massimo m-a privit suspicios, iar eu mi-am pregătit în cap o scuză bună de ce mă interesa. Pentru că nu a răspuns o bună bucată de timp, m-am uitat la el și am reluat:

— Sunt în siguranță sau iarăși mă va răpi cineva? l-am întrebat cu o falsă exasperare.

— Să zicem că m-am înțeles cu Marcelo. Toată casa asta, la fel ca a noastră, este plină de echipamente electronice; există și camere de supraveghere, și sistem de înregistrare.

A închis ochii și a lăsat capul în jos, continuând:

— Am urmărit videoclipul și am auzit ce a spus Flavio. Știu că familia Matos a fost implicată în asta. Fernando habar n-avea de adevăratele intenții ale lui Flavio. Marcelo a comis o greșală imensă răpindu-te.

Ochii lui Negru s-au aprins de furie când a încheiat:

— Dar știu că ți-a salvat viața și că a avut grijă de tine.

A început să tremure, iar din gât i s-a auzit un mârâit când s-a răstit:

— Nu pot să accept gândul că..., s-a oprit, iar eu m-am uitat la el ușor amețită. A mai spus:

— Nu va fi niciodată pace!

S-a ridicat de pe scaun și l-a trântit de perete, explicând:

— Din cauza acestui om mi-am pierdut fiul, soția mea era să moară.

A inspirat scurt și a reluat:

— Când am văzut videoclipul în care ticălosul ăla te tortura, îți jur că, dacă aș fi putut, l-aș fi ucis de încă un milion de ori!

Massimo a căzut în genunchi în mijlocul camerei, mărturisind parcă:

— Nu suport gândul că nu te-am protejat, că l-am lăsat pe chelul ăla nenorocit să te răpească și să te ducă în locul unde te-a dus perversul!

— N-a știut, am șoptit printre lacrimi. Nacho habar nu avea de ce fusesem răpită.

Privirea plină de ură a lui Massimo s-a îndreptat asupra buzelor mele.

— Îi iei apărarea? s-a ridicat, a făcut trei pași și a venit lângă mine. Îi iei apărarea după tot ceea ce ai trăit din cauza lui?

Stătea deasupra mea, gâfâind, iar pupilele dilatate parcă îi întunecaseră de tot ochii.

M-am uitat la el și am constatat cu surprindere că nu simțeam nimic. Nici furie, nici teamă, nici măcar nu

îmi era rău. Ciudat. Sedativele pe care le promisem îmi anulară complet emoțiile. Singurul lucru care îmi indica trăirea pe care o aveam erau lacrimile care îmi curgeau pe obraji.

— Pur și simplu nu vreau să ai dușmani, pentru că asta se reflectă asupra mea, am comentat și îndată mi-am regretat cuvintele. Afirmăția asta – nu ad litteram, și totuși – era o acuzație. Fără să vreau, sugerasesem că el era responsabil pentru starea mea.

Negru a oftat îngândurat, lăsându-și buza de jos mușcată în afară, implorând parcă milă. S-a ridicat și s-a îndreptat încet spre ușă.

— Mă duc să mă ocup de externarea ta, a șoptit și a ieșit în liniște din cameră.

Voiam să-l strig și să-l rog să rămână, să-mi cer scuze și să-i explic că n-am vrut să acuz, dar cuvintele mi s-au oprit în gât. Când ușa s-a închis, am rămas o vreme uitându-mă spre ea, după care am adormit.

M-a trezit vezica. De mult nu mai apreciasem această senzație primară și faptul că puteam folosi singură toaleta. Ba chiar mă bucuram de fiecare vizită acolo. În sfârșit, îmi fusese îndepărtat cateterul, iar medicul îmi spusese că ar trebui să încep să mă deplasez; așadar, de câteva zile, făceam plimbări scurte, ducând cu mine de fiecare dată stativul pentru perfuzii.

La toaletă a durat mai mult, pentru că a te ușura cu o branulă nu e chiar ușor și necesită o dexteritate extraordinară. Mai ales că a trebuit să mă descurc singură, deoarece am descoperit cu surprindere, după ce m-am trezit, că Massimo nu mai era în cameră. Chiar din prima zi a șederii mele în spital, a ordonat să fie așezat un al doilea pat și a dormit lângă mine. Bani fac minuni. Dacă ar fi vrut să am aici mobilier de epocă și fântână, s-ar fi putut rezolva și asta. Lenjeria lui de pat era intactă, ceea ce

însemna că, în noaptea aceea, avusese de rezolvat treburi mai importante decât să mă vegheze pe mine.

Nu îmi era somn, pentru că dormisem toată ziua, așa că am decis să mă aventurez și să ies singură pe coridor. Trecând pragul, m-am lipit de perete și, în același moment, i-am zărit amuzată pe doi bodyguarzi înalți care, văzându-mă, s-au ridicat de pe scaune. Le-am făcut semn să se așeze și, trăgând după mine stativul pentru perfuzii, am început să merg pe culoar. Din păcate, amândoi m-au urmat. Când mi-am dat seama cât de ridicol arătam, mi-a venit să râd. Eu, într-un halat deschis la culoare și cu cizme UGG roz în picioare, cu părul blond încâlcit, sprijinită de un cuier metalic, iar în spatele meu, două gorile în costume negre, cu părul pieptănat peste cap și dat cu gel. Din păcate, viteza pe care o aveam nu era una extraordinară, așa că alaiul nostru părea că măcar înaintează demn.

A trebuit să mă așez puțin, organismul meu nefiind încă pregătit pentru expediții lungi. Însoțitorii mei stăteau la câțiva metri distanță de mine. Se uitau în jur, căutând un eventual „pericol”, dar nu identificau nimic, așa că se afundau în discuții între ei. Deși era noapte, pe coridorul spitalului era destulă agitație. O asistentă a venit la mine și m-a întrebat dacă sunt bine. Am calmat-o, explicându-i că doar mă odihnesc, așa că a plecat.

În cele din urmă, m-am ridicat și eram pe punctul de a mă întoarce în cameră când, brusc, la capătul holului, am zărit o siluetă cunoscută. Stătea lângă un geam mare de sticlă.

— Imposibil, am șoptit și, cu branula lipită de mână, m-am îndreptat spre ea. Amelia? Fata s-a întors spre mine, schițând un zâmbet vag. Surprinsă de prezența ei, am întrebat: Ce faci aici?

— Aștept, a răspuns ea, arătând cu capul spre geam.

M-am uitat în stânga și am văzut o sală unde erau bebeluși în incubatoare. Erau micuți, unii nu mai mari

decât un pachet de zahăr. Arătau ca niște păpuși de care erau prinse niște tuburi și cabluri. Văzând asta, mi s-a făcut rău. *Luca*, m-am gândit, *era atât de mic!* Ochii mi s-au umplut de lacrimi, simțind un nod în gât. Am închis pleoapele strâns și, înainte să le deschid, am întors capul spre față. M-am uitat din nou la ea, de data aceasta, mai atent. Purta un halat de baie, așadar era pacientă.

— Pablo s-a născut prematur, a povestit ea, ștergându-și nasul cu mâneca.

Pe obraji i se puteau vedea urme de lacrimi.

Când am aflat ce i s-a întâmplat tatei și...

Vocea i s-a stins și am știut ce încerca să-mi spună.

Am întins mâna și am cuprins-o cu brațul, nu știu dacă voiam să o înveslesc mai mult pe ea sau pe mine. Atunci bodyguardii mei, aflați în apropiere, s-au îndepărtat câțiva pași, ca să ne ofere puțină intimitate. *Amelia* și-a lăsat capul pe umărul meu, plângând în hohote. Habar n-aveam ce știa, probabil că fratele ei o scutise de detalii inutile.

— Îmi pare rău pentru soțul tău!

Abia am putut pronunța aceste cuvinte. Nu îmi părea rău deloc, ba chiar mă bucuram că *Nacho* îl împușcase.

— De fapt, nu era soțul meu, a șoptit. Dar așa îi spuneam. Îmi doream să fie așa. A inspirat și și-a îndreptat postura, interesându-se de starea mea: Dar tu cum te simți? s-a uitat îngrijorată spre abdomenul meu.

— *Laura!* s-a auzit un mârâit din spatele meu, care nu prevestea nimic bun.

M-am răsucit pe călcâie și l-am văzut pe *Massimo* furios, pășind pe coridor.

— Trebuie să plec, te voi găsi, i-am șoptit.

M-am întors și m-am îndreptat spre soț.